3) na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu:— 1) chemii ogólnej, 2) fizjologii roślin, 3) geografii III, 4) paleontologii i 5) geografii II;
4) na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie: — mikrobiologii ogólnej;
5) na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego: — geografii III.

§ 3. Przemianowuje się następujące katedry wraz z połączonymi z nimi zakładami naukowymi:
1) na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Łódzkiego katedrę geografii na katedrę geografii I, katedrę teorii nauk indukcyjnych na katedrę technologii chemicznej i katedrę teorii nauk dedukcyjnych na katedrę matematyki IV;
2) na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu katedrę geografii na katedrę geografii I.

§ 4. Na Wydziale Matematyczno - Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego tworzy się zakłady naukowe nie związane z żadną katedrą: 1) ochrony przyrody i 2) ogród botaniczny.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1950 r.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*

370

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 29 sierpnia 1950 r.

w sprawie patentów retmańskich.

Na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Władzami żeglugowymi, powołanymi do wydawania, zawieszania i unieważniania patentów retmańskich, są władze żeglugowe pierwszej instancji (państwowe zarządy wodne).

§ 2. 1. Patent retmański może uzyskać osoba, która:
1) ukończyła 21 lat życia,
2) posiada znajomość języka polskiego w słowie i piśmie,
3) wykaże się odpowiednim stanem zdrowia, a w szczególności zdolnością rozpoznawania barw i dobrym słuchem,
4) posiada znajomość przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych, a w szczególności przepisów odnoszących się do spławu tratew,
5) po ukończeniu 16 lat życia była zatrudniona w zawodzie flisackim w charakterze członka załogi co najmniej przez 36 miesięcy; do tego okresu nie wlicza się czasu pracy na tratwach zimujących lub będących na postoju ponad 30 dni.

2. Cudzoziemcy mogą ubiegać się o patent retmański zgodnie z postanowieniami umów międzynarodowych, a w braku takich umów na zasadach wzajemności.

§ 3. 1. Osoba ubiegająca się o patent retmański powinna wnieść podanie do władz, wymienionych w § 1.

2. Do podania należy dołączyć:
1) w oryginałach lub uwierzytelnionych odpisach:
a) dowód ukończenia 21 roku życia,
b) świadectwo szkolne z ukończenia szkoły podstawowej lub zaświadczenie władz szkolnych stwierdzające, że ubiegający się posiada znajomość języka polskiego w mowie i piśmie,
c) świadectwo lekarskie, wydane przez zakład społeczny służby zdrowia stwierdzające kwalifikacje wymienione w § 2 ust. 1 pkt 3,
d) książeczkę żeglarską stwierdzającą zatrudnienie w zawodzie flisackim i jego okres (§ 2 ust. 1 pkt 5) oraz
2) dwie fotografie wymiaru 4 x 6 cm, przy czym na jednej z tych fotografii powinna być stwierdzona tożsamość przez powołaną do tego władzę.

§ 4. 1. Władza żeglugowa wyda patent retmański, jeżeli ubiegający się odpowiada warunkom określonym w § 2.

2. W razie utraty patentu retmańskiego posiadacz jego obowiązany jest niezwłocznie zgłosić o tym tej władzy żeglugowej, która patent wydała.

3. Właściwa władza żeglugowa po stwierdzeniu utraty wyda wtórnik patentu retmańskiego.

4. Wzór patentu ustali Minister Komunikacji i ogłosi w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych.

§ 5. 1. Jeżeli posiadacz patentu retmańskiego dopuścił się naruszenia przepisów o ruchu i postoju tratew, które nie spowodowało nieszczęśliwego wypadku, właściwa terytorialnie władza żeglugowa ostrzeże posiadacza patentu o grożącym mu zawieszeniu ważności patentu, wpisze ostrzeżenie w patencie i zawiadomi o tym władzę żeglugową, która wydała patent.

2. Jeżeli posiadacz patentu retmańskiego mimo ostrzeżenia ponownie naruszy w ciągu 12 miesięcy od daty otrzymania ostrzeżenia — przepisy wymienione w ust. 1 właściwa terytorialnie władza żeglugowa zawiesi ważność patentu na okres 1 — 3 miesięcy, w zależności od rodzaju popełnionego czynu i dotychczasowego zachowania się posiadacza patentu; fakt zawieszenia ważności patentu retmańskiego wpisze w tym patencie i zawiadomi władzę żeglugową, która patent wydała.

§ 6. 1. Władza żeglugowa unieważni patent retmański:
1) w razie stwierdzenia, że z winy posiadacza patentu retmańskiego nastąpiło rozbicie tratwy lub statku albo zatonięcie statku, pozbawienie życia osób, zatonięcie ładunku, albo poważne uszkodzenie mostów lub innych budowli wodnych,
2) w razie stwierdzenia przez lekarza urzędowego u posiadacza patentu retmańskiego nieodpowiedniego stanu zdrowia w stopniu utrudniającym dalsze kierowanie tratwami,

3) w razie stwierdzenia, że posiadacz patentu retmańskiego nie daje gwarancji prowadzenia tratwy bez narażenia na szkodę bezpieczeństwa publicznego.

2. Władza żeglugową, która unieważniła patent retmański odbierze go i zawiadomi władzę żeglugową, która wydała ten patent, a także inne władze żeglugowe.

§ 7. 1. Władza żeglugowa, która unieważniła patent retmański z powodów, wymienionych w § 6 ust. 1 pkt 1 i pkt 3, może po upływie roku od daty unieważnienia wydać ponownie patent retmański, kierując się przy ocenie dotychczasowym zachowaniem się ubiegającego się oraz okolicznościami towarzyszącymi wypadkowi, który spowodował unieważnienie posiadanego już patentu retmańskiego.

2. W przypadku, wymienionym w § 6 ust. 1 pkt 2, ponowne wydanie patentu retmańskiego może nastąpić po stwierdzeniu przez zakład społeczny służby zdrowia, iż stan zdrowia ubiegającego się zezwala mu na wykonywanie zawodu żeglarskiego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. *R. Strzelecki*

371

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 2 września 1950 r.

w sprawie określenia warunków, jakim powinny odpowiadać ścieki wpuszczane do zbiorników wód powierzchniowych i do ziemi.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 90, poz. 581) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za ścieki w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się wszelkie wody zużyte oraz te wody opadowe, które są ujęte w przewody otwarte lub zakryte i są odprowadzane osobno lub łącznie z wodami zużytymi z osiedli bądź poszczególnych nieruchomości. Do wód zużytych zalicza się również wody od chłodzenia urządzeń.

2. Zbiornikami wód powierzchniowych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszelkie otwarte naturalne wody, znajdujące się na powierzchni ziemi, jak: morza, jeziora, stawy, rzeki, strumienie, potoki itp.

3. Ziemią w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest jej górna warstwa o głębokości nie przekraczającej 2,5 m, o ile posiada strukturę dobrze filtrującą, przewiewną i zapewniającą wchłanianie ścieków rozprowadzanych za pomocą drenaży. Ziemią w rozumieniu niniejszego rozporządzenia nie jest teren podmokły i zabagniony oraz taki, który styka się z podłożem skalnym szczelinowym.

§ 2. Dla celów niniejszego rozporządzenia odcinki zbiorników wód powierzchniowych dzielą się na następujące kategorie:

1) kategoria I — odcinki zbiorników wodnych, wykorzystywane do celów centralnego zaopatrywania w wodę do picia w granicach, ustalonych przez właściwe władze, lub sąsiadujące z państwowymi rezerwatami rybnymi;
2) kategoria II — odcinki zbiorników wodnych wykorzystywane do niezorganizowanego zaopatrywania w wodę do picia i dla zakładów przemysłu spożywczego, a również odcinki masowego tarła ryb użytkowych;
3) kategoria III — odcinki w obrębie osiedli, nie wykorzystywane do zaopatrywania w wodę do picia lub dla przemysłu spożywczego, lecz służące do masowych kąpieli, przeznaczone ku ozdobie przyległych terenów, jak również wykorzystywane do zorganizowanego gospodarstwa rybnego lub znajdujące się na drodze wędrówki ryb do tarlisk;
4) kategoria IV — wszystkie inne odcinki zbiorników wód powierzchniowych.

§ 3. 1. Ścieki mogą być wpuszczane do zbiorników wód powierzchniowych, jeżeli:

1) nie zawierają ciał i związków trujących, mogących oddziaływać szkodliwie na ludzi i zwierzęta, oraz na normalny rozwój typowej dla danego zbiornika flory i fauny,
2) nie zawierają widocznych zanieczyszczeń pływających,
3) po zmieszaniu się z wodą zbiornika — zwiększenie ilości zawiesin w postaci suchej pozostałości, wysuszonej do stałej wagi w temp. + 105°, przeliczone na 1 litr wody: zbiornika I kategorii nie przekroczy 0,25 mg/l, II kategorii — 0,75 mg/l i III kategorii — 1,5 mg/l,
4) posiadają temperaturę nie przewyższającą + 40°,
5) nie zmieniają czynnej reakcji wody pH w zbiorniku wodnym poniżej 6,5 i powyżej 8,5,
6) nie posiadają wyraźnie wyczuwalnego odrażającego zapachu,
7) nie posiadają żadnego zapachu i smaku udzielającego się wodzie odbiornika rybom, rakom, sieciom rybackim itp.,
8) nie posiadają wyraźnego specyficznego zabarwienia, z wyjątkiem zabarwienia naturalnego niektórych wód, np. bagiennych; jako wyraźne zabarwienie można przyjąć takie, które stwierdzić można, patrząc przez warstwę 10 cm grubości na białym tle przy 30-krotnym rozcieńczeniu ścieków wodą destylowaną,
9) nie zawierają tłuszczów, olei mineralnych, produktów naftowych i innych pływających substancji w takich ilościach, które zdolne są powlec powierzchnię zbiornika wodnego jednolitą błonką pływającą,
10) nie tworzą emulsji z substancji wyszczególnionych w pkt 9,
11) nie wpływają na charakter i skład wody w sposób utrudniający użycie jej do celów wodociągowych, przemysłowych, sportowych i rolniczych,
12) nie obniżają po zmieszaniu się z wodą odbiornika ilości rozpuszczonego w niej tlenu poniżej 4 mg/l (licząc według średnio-dobowej ilości tlenu w lecie, a dla zbiorników posiadających znaczenie dla rybołówstwa według dobowego minimum w tymże okresie),